

[Kristen Amby.]

Korea må bringes til ophør, at våbenstilstand må etableres og forhandlingerne om fredens genoprettelse i det fjerne Østen påbegyndes. Nu føler og ved vi alle, at hvad der foregår overalt i verden — selvom det er langt fra vore grænser —, påvirker vort liv, både i stort og i småt. Det er den nye lære af den nye tid, og den politiske situation: at hele verden er solidarisk eller burde være solidarisk. Derfor er der for os alle grund til at håbe, at de nødvendige og afgørende forhandlinger mellem stormagterne, der nu i lang tid har været forsøgt, virkelig må blive genoptaget og føre til den afspænding, alle mennesker i verden længes efter. Kommer først afspændingen, er det første skridt til fredens sikring taget. Lad os først tage dette skridt, så får vi nok kræfter til at tage de andre, der kan bevare freden. De skal tages lidt efter lidt, for bevarelsen af freden er ikke noget statisk fænomen; det er noget, der kun opnås ved målbevidst arbejde, et arbejde, der skal foregå trods spænding, trods kriser og foregå i den organisation, der dog endnu lever og er en virksom realitet: i FN.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det vil sikkert ikke være nogen overraskelse for den højtærede udenrigsminister, når jeg siger, at jeg ikke deler ministerens glæde over, at Danmark nu fastere og fastere indkorporeres i den store militære alliance. Tanken om, at dette apparat nogensinde skulle komme i brug, fylder mig med den største angstelse og gru, og at føle nogen stor tryghed for vort land ved disse foranstaltningers gennemførelse er mig ikke muligt. Skulle ulykken ske, at krigen kommer, er Danmark forposten i terrænet med den forfærdende risiko, som en sådan forpoststilling indebærer. Jeg kan forstå de mennesker, der betragter Atlantpagten som en afværgeforanstaltning, et varsko overfor stater, der kunne befrygtes at have aggressive hensigter. Men at tale om tryghed for den danske befolkning i forbindelse med Atlantpagten organisation, hvis krigen kommer, det er en tale, jeg ikke forstår.

Det er af stor betydning for sammenholdet i et folk, at der er enighed om landets udenrigspolitik. Sådan var det hidtil her i Danmark; i tiden indtil 1940 stod alle skiftende regeringer og alle ansvarlige politiske partier sammen om den hævdvundne neutralitetspolitik, som gennem en lang årække havde vist sig at være den mest tjenlige for vort land. Efter 1945 kom der igen et tidspunkt, da samling om udenrigspoli-

tikken syntes mulig; jeg tænker på de forhandlinger, som blev taget op mellem de nordiske lande. Desværre endte disse forhandlinger uden resultat. Den alliancefri stilling, som stadig er grundlaget for Sveriges udenrigspolitik, kunne ulykkeligtvis ikke blive en fællespolitik for alle de tre nordiske folk. Var bestræbelserne for en fælles nordisk udenrigspolitik lykkedes, havde betydelige muligheder i dag foreligget for en nordisk indsats, der kunne bidrage til afspænding mellem de store magtgrupper i verden, det højeste og vigtigste formål, som et lands udenrigspolitik kan hellige sig i disse år, da krigens trusel hænger som en uvejrs-sky over os alle. Da den nordiske samling brast og Danmark derefter valgte sin nye kurs i udenrigspolitikken, fremstod de delingslinier, som i dag skiller de politiske partier.

Det ville ikke være rigtigt, hverken overfor os selv eller overfor omverdenen, når vi drøfter disse forhold, at lægge skjul på, at der i det danske folk er dybe uoverensstemmelser med hensyn til dansk udenrigspolitik, og i et demokrati er det naturligt, at disse forskelle i synspunkter kommer til udtryk i den offentlige debat. Jeg vil dog gerne samtidig fremhæve, at vi hver især har en pligt til at våge over, at den meningsdrøftelse, der foregår, ikke ved ensidighed og intolerance overfor modparten gør de modsætninger, der findes, til kløfter, som er uoverstigelige. For fælles for os er selvfølgelig dette, at vi, begge parter, med de synspunkter, vi repræsenterer og fremsætter, og den stilling, vi indtager, har det samme formål: at skabe bedst mulige vilkår til sikring af landets frihed og selvstændighed.

Det var under indtryk af krigens frygtelige gru og ulykke, at De Forenede Nationer blev til; dette nye organ for mellemløst samarbejde var håbet for menneskehedens livsmuligheder. Ikke en militærsammenslutning vendt mod den øvrige verden, men et forum for samarbejde. Mange skuffelser har vi oplevet, fejlgreb er utvivlsomt begået, men FN er dog fremdeles det eneste, som verdens frie folk sætter deres håb til og kan bygge deres fremtid på.

Om Danmarks stilling overfor de forskellige ideologier er der overhovedet ingen tvivl. Vi har livssyn og åndsfællesskab tilfælles med Vestens frie demokratier; vi kan ikke tænke os livet værd at leve under diktaturmetoder af den ene eller den anden art. Men vi blander os ikke i, hvilke styreformere andre lande lever under; vi ønsker kun selv at bestemme vilkårene for vort folks liv. Hovedsynspunktet for Danmarks udenrigspolitik